

Kdo s kým

Po šesti letech jdu zase hrát TMOU. Mezi tím jsem tři roky pořádala a další dva testovala a připadalo mi to tak ok. Žádný mrazivý listopadový zákys a přitom být pořád u toho. Až letos mi to zase nedalo. Děti v noci spí, což člověka po třech letech docela osvěží, a šifrovačky mě zase mimořádně baví. "Tak přemýšlím, že bych šla letos hrát," říkala jsem na Kachně Majkovi, Monice, Mišofovi a dalším kolem a nemyslela jsem tím vůbec nic. V hlavě jsem měla spíš taškařici se Svíčkami a Přizdisráči a byla jsem ráda, že Majka po dlouhé době zase vidím. Co žije v Londýně, šifrovačky fláká. I bez nich se všichni nacestují až dost a dělí se o vychytávky spojené s nákupem letenek. "A nechtěla bys jít s námi?"

Tak. Mám v hlavě několik punkových nápadů na týmy víc originálnější než ambiciozní, pár dní to intenzivně zvažuju, než uznám, že tahle nabídka se prostě odmítnout nedá. Ale stejně jako je to plán mimořádně atraktivní, jde z něj taky trochu strach. Všichni už jsme TMOU dvakrát vyhráli. Ostatní dokonce loni i předloni a naděju na obhajobu je těžké se bránit. Sotvakdo nám asi bude fandit. Ještě takový chvástavý název. Vůbec jsem si nebyla jistá, že dělám dobře, že jdu.

Minulý rok s námi šla na Tmou Lucka. Letos už ale poměrně brzy avizovala, že dá přednost Bazinze, která tentokrát není tolik zainteresovaná v organizaci. V týmu tak bylo místo, a nebylo ho moc kým zaplnit. Když jsem se dozvěděl, že chce letos Marťa hrát, nebylo o čem přemýšlet a nabídku jsem vyslovil. Všichni už jsme s ní hráli a většinou i vyhráli. Věřil jsem, že mít Prahoru v týmu se vyplatí.

V seznamu týmů postupně přibývají další party, kterým textil s prestižními logy včetně vykřičníkových v šatníku rozhodně nechybí. A je tu září.

Nejdražší kvalifikace

Kvalifikaci luštíva Ůbertým tradičně ze čtyř různých míst po skajpu. Letos se to rýsuje podobně: Majk bydlí v Londýně, Monika v Curychu, Mišof a Kesý se sejdou v Bratislavě a čtveřici metropolí doplňuje moje Brno. Nakonec však Českou republiku z prestižního seznamu eliminují a vyrážím s Kristýnkou na výlet do Anglie.

Odbyla šestá (u nás pátá), tiskneme, luštíme, tiskneme, luštíme, tiskneme: zadání třetí sady před sebou máme ani ne dvacet minut po startu. Pod unáhleným dojmem, že jsme zatím vyluštili, na co jsme se podívali, děláme fatální chybu a řešíme společnými silami jen jednu ze dvou úloh:

31, ty předpony soustavy SI. Rychlé pokroky tak sváděly tu šifru "jen dorazit". Teprve snad po půl hodině ze zoufalství čteme i zadání 32 a máme ji hned. Tlučeme se do hlavy. 41 ani 51 už příliš odporu nekladou a hotovo. 19:34:50.

Sondujeme, jak na tom jsme. Vyměňujeme časy s nejobávanějšími konkurenty a docela si oddychneme u 19:43 týmu Kdo se přidá. Naštěstí nejsme zdaleka sami, kdo někde prodrbal čas. Organizátoři nám gratulují, ale neřeknou, k jakému umístění. Vymyslíme kulišárnu: zeptáme se izolovaně vybraných orgů na nicneříkající informace, ze kterých pak dáme dohromady svoje pořadí. Ptám se Míly, jestli je naše umístění členem Fibonacciho posloupnosti. Míla mlčí jako hrob.

V průběhu dalších hodin napětí opadá. Doluštili jsme si zbylé úlohy a skype se na pár hodin odmlčel. Kvalifikace se nám líbila a hodina a půl zábavného společného luštění slibuje, že TMOU v tomhle týmu bude jízda. Doufám, že bude lineární a nebudeme muset odhadovat, co luštit dřív. Už se nebojím a fakt se těším.

Pak odbyla jedenáctá (desátá) a Míla konečně odpovídá: "Teď už ti můžu říct, že dokonce dvakrát. ;)"

Koho volíš? Kuču, nebo Kubinu?

Noční hry jsem vlastně nikdy neměla ráda. Na táborech jsem milovala závěrečné pokladovky okořeněné sem tam morseovkou. Naopak když nás v noci tahali ze spacáků, veškerá poetika mi unikala. Majíc na paměti protivné noční budíčky, bez problémů jsem ozelela první dva ročníky TMOU. Kamarádi je ale líčili tak nadšeně, že třetí jsem zkusila a beznadějně šifrovačkám propadla. Snad proto, že žádné noční budíčky tu vlastně nejsou. Prostě se nejde spát.

Nicméně respekt z listopadové noci přetrval, a tak jsem se v říjnu vybavila: moje první péřová bunda, dobrá termoska, pohodlné boty.

"Vyhozený peníze!" směje se mi předpověď počasí na prahu listopadu. Ještě před týdnem bylo u 6.11. jasno a férové ranní mrazíky, teď zataženo a krásných nočních 7 stupňů. Tak tím líp!

Jedeme do Lužánek, první spiklenecké pohledy v tramvaji s evidentními spolublázný. Na startu kamarádi, kteří se s námi od léta loučí slovy "ahoj na Tmou" / "počkáme na vás v cíli", a pak tu na sebe ani nenarazíme. Zpíváme hymnu, jdeme na to.

Baterie s proudy vody už někdo přinesl vyřešené, ale zpětně je chci pochválit - originální, krásné. Líbily se mi taky jazyková Falešná alias (pa)roháč a galantní duhová Fytologie (Měli bychom začít víc cvičit. Hlavně ty.). Řešení jsme dali dohromady asi z pěti hesel. Na mikropřesunu na Moravské náměstí se dělíme. Skupina v tramvaji je rychlejší, zato my víme, kde je na Morávku pomník.

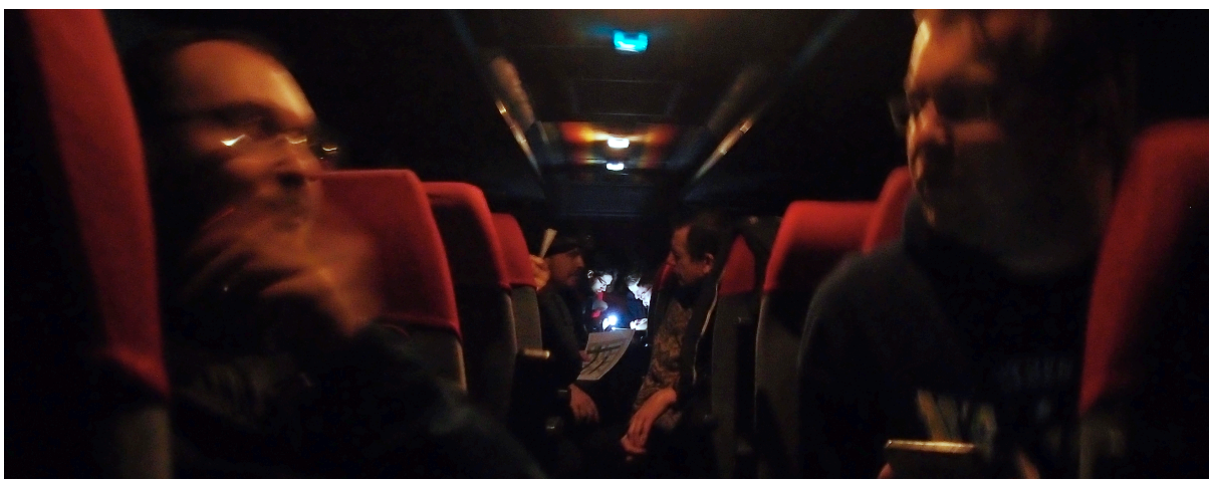
Rádio Jerevan pobavilo. Heslo dolaštujeme v tramvaji a abychom předešli případným spoilerům, hlásíme to hned na zastávce přítomným Přizdi. Odpovídají s převahou laskavým: "To je v naprostém pořádku!" U sochy čápa je zatím klid. V průchodu odhalujeme postavy měst a ničíme Mišofovi mapu Brna. Využíváme výhodu domácích a bez prvního písmene věštíme Bakalovo nábřeží. Shora zrovna přijíždí šestka. Při pohledu na rozložené batohy je jasné, že nám ujede. V téže vteřině mi blesklo hlavou, že všichni ji vlastně stihnout nemusíme. Bylo to tak tak.

Se šifrou jsme se sešli na schodech Morendy, kde už jsme v minulých letech několik šifer luštili. Jsou tu záchody a světlo. Kostku řešíme intuitivně správně, já teda zejména stříhám a využívám ten záchod, kde mě napadne správná myšlenka s cinknutou kostkou, ale než se stihnu vrátit, ostatní už to mají přečtené.

Když se u garáží sejde zvědavý hlídač se zvědavým týmem, dáme dohromady, že jsme tu druzí za Bazingou. A to je nemilé, protože to přidává body [předpovědi Filipa Kubiny](#), zatímco my máme radši [Toma Kuču](#). [Určitě přepálili začátek! Pozitivní bylo, že jsme je ještě viděli při příchodu na stanoviště. Ale raději bychom předbíhali nějaký jiný tým.](#)

Ve 4+ je kostka cinknutá hned třikrát. Nejdřív musíme rekonstruovat sešlápnutý papírový model a pak to Michalové zase správně odehráli až k závěru, ze kterého lze doscrabblit vládce Anglie. [Při čekání na šalinu nás dobíhají Jeničci.](#)

Křížovku řešíme víceméně před odjezdem autobusu, posledních pár čísel doplňujeme po cestě. Vychází ruce, kytara, prima. Přímá? Tak nějak to bude, konec spíš odhadujeme, však uvidíme v mapě. Máme volno. Měli bychom dolaštit ta antonyma atd. z dvojky, říkáme si, když je všechno ve hře tak pěkně propojené. Třeba to ještě bude potřeba. Ale nechce se nám. Vzhledem k tomu, že jedeme prvním autobusem a sedíme hned u řidiče, dostáváme se poprvé (a pouze na chvíli) geograficky do čela hry s náskokem tři metry na Jeničky a dalších pár metrů na Bazingu.

Oba týmy však od kostela v Mělčanech okamžitě mizí, zatímco my marně hledáme kótu 261. Trasa musí nutně vést ke sv. Antonínovi, 263, o tom jsme přesvědčení, ale proč? Dokonce tam nesměle vyrážíme. Kesy reviduje tajenku, ptá se na zemská jablka a nedostává se mu

žádné odpovědi. Vynadal nám, že špatně skončíme a máme spolu mluvit. Díky tomu po pár desítkách metrů někomu bez frankofobie dochází brambory a bramborová medaile a že to není prima, ale princ. To dává smysl. Ocítáme se na horním konci křížové cesty.

Ako ateista vravím - boží. Aj prevedením šifry, aj atmosférou - výhľad na nočné hmlou zaplavené svetlá Dolních Kounic ma dostal. Mal som chuť sadnúť si na lavičku a pozerat' sa na to. A k tomu ten pocit, keď sa Bazinga štverala naspäť na kopec, lebo... ved' viete.

Rosu Coeli mám taky ráda. Někdy v sedmnácti letech jsme tam odložili kola do křoví a skočili do tehdy nepřístupného kláštera oknem. Před pár lety jsme tam večer zase poslouchali koncert. Ke štěstí mi stačí tam jen být, koukat oknem dovnitř a vidět oblohu, procházet se tou nejobyčejnější gotikou, být uvnitř a zároveň venku a nakonec zapadnout do tajemné zahrady. Ale hravá šifra to celé ještě vylepšila, hodila se tam. Za naší přítomnosti bylo ve zřícenině ticho a bylo to fajn.

Luštíme před branami v teplém koutě, který právě opustila Bazinga. Na tyhle prostorové pohledy na krychli jsem celkem talentovaná, ale Majka nestíhám ani sledovat. *Velmi se mi líbí způsob označení stěn krychle, i když se chvíli zabýváme jejich pojmenováním, které používá písmena toliko ze začátku abecedy (Anděl, Čert, Divoch, Eskymák, Fakír, Indián).*

Jdeme na židovský hřbitov a dál směrem k ležaté osmičce (pěkný, originální nápad), k vyluštění nám stačí čtyři kroky, *z nichž čtvrtý vyzvedáváme spíš kvůli blízkosti než z nutnosti.* Hlouček místní hlučné mládeže se naštěstí brzy vypařil, stejně jako záhy zmizelo Ústřední topení. Výsledný hrozen ze je cítit už ze třetí iterace, jen nám poměrně dlouho chybí devítiúhelník. Prohlašuju, že konstrukce zadání osmičky je příliš mnoho práce, a z relativních poloh písmen mezi sebou odhadujeme tajenku.

U vrcholové knihy ve vinicích (takové obyčejné, a přitom působivé místo k luštění!) přichází očekávané dilema: co si odnést na památku. Lego byla dobrá volba, autoři si s ním parádně vyhráli. Děkujeme týmu Mozek profesora Sedelmayera!

Osy symetrie písmen pqdb byly otázkou chvíly. Líbí se mi, jak jsou v tom dvě morseovky a dá se navazováním správných písmen pokračovat libovolně do nekonečna. Moravskými Bránicemi procházíme tiše za tmy a žádný domorodec zatím na domnělé migranty starostu nevolá. Za mostem se nám žádný strom nezdá dost křivý a dost v zatáčke, tak pokračujeme dál, až na něj narazíme.

Prichádza naša tímová hviezdna chvíľka. Analýza zadania vyzerala asi takto:

“No, máme tam 32 bielych a 32 čiernych štvorcov”

“Ok, takže šachovnica”

“A budeme na tom hrať šach alebo dámu?”

“Asi šach, kapitálky zodpovedajú šachovým figúram”

“A ako určíme, ktorý štvorec zodpovedá ktorému políčku šachovnice?”

“Hm”

“Hmmm”

“Koľko je tam písmen G?”

“Osem, na prvej až ôsmej pozícii v danom slove”

“Majk, pozri, kam sa dá dať mať.”

Úprimne, neviem si predstaviť, že táto šifra by sa dala dať ešte rýchlejšie. Dokonca aj na následný presun (aj keď so šľavnatými komentármi o dĺžke a náročnosti) považujem za slušný orientačný úspech a dobrú spoluprácu - častokrát sme kontrolovali smer, posudzovali odbočky a šlapali po kaleráboch.

Podzimních deset kilometrů

Obrázky s K a V byly milá šifra. Asi tak na čtvrté stanoviště, říkali jsme si. Po dlouhém přesunu ani nestačíme vychladnout a jdeme dál. Fyzikální jednotky už nás v téhle fázi hry trochu zklamaly. Rádi bychom si zaluštili něco sofistikovanějšího. Aby bylo jasno, lehké šifry mě neuráží, často je mám i ráda. Ale nezdála se nám ta kombinace průchozích šifer a dlouhých přesunů, jakkoliv je motivace orgů pochopitelná. Vlastně, čtyřkilometrový přesun by mi nepřišel jako bůhvíjak poutavý program asi nikdy, ale když se jich za sebe naskládá dlouhých víc, je to už nuda. I když my si ji dokážeme zpestřit, to zase jo.

Třeba z Kopanin k NS 5 jsme mohli jít dva kilometry po asfaltce. A krásné. Jenomže my jsme řekli ... NE. Její neoptimální severní roh jsme nahradili o půl kilometru kratší čárkovanou zkratkou. Kdo nezažil, nepochopí. Kdo zažil, ví i bez dalšího čtení, že to nebyl nejlepší nápad téhle noci. Trní, bláto, polomy. Spoléháme na tradiční těžkou třináctku a nacházíme milé básničky. Tak jsme asi v kýblu. Před námi orientáři, za námi orientáři (Bazinga i Ústřední topení mají [celkový čas přesunů](#) o dvě hodiny, resp. o hodinu a půl kratší než my!), na šifrách není kde získat čas. Co už. Pokračujeme na Skalku.

U posedu na čtrnáctce dochází ke klasickému setkání s asymetrickými emocemi: po delším čase vidíme vedoucí Bazingu. Máme radost (že by těžká šifra?), Bazinga vypadá zdrble (náskok v kedu a nápad nikde). No, taky jsme na rozdíl od nich rozehráli po cestě, zatímco oni už tu přes hodinu trčí, ale to nevíme. Necháme je luštit na kopci a vracíme se ke zbytku týmu na silnici. Puzzle jsme luštili hodinu a půl. (Konečně na svetr oblékám svoji novou bundu a termoska přišla vhod.) Žádná blesková akce to sice nebyla, ale ani jsme se výrazně nezasekli a pořád postupovali k cíli. Vzhledem k denní době (pět ráno) to byl vlastně úžasný výkon. Jinak pokud jde o to dláždění nekonečné roviny: ve světě šifer, které řešitele vodí za ručičku, by ta slova psaná kapitálkami mohla být šedá.

Pokračovali jsme dál jihovýchodně. Od ohybu červené jsme zkoušeli prasit někam dolů na východ po cestě, která se ztratila, po chvíli jsme to vzdali a vrátili se nahoru. Šli jsme pak severovýchodně až ke kolejím, kde jsme se rozdělili na tři skupiny: sebevražednou západní, sebevražednou východní a jednu tříčlennou, která v mapě našla krátkou okliku po "asfaltce". Kesý tu získal tři body, protože našel nejdřív šifru, pak mě a pak ostatní v džungli (= na té "asfaltce").

"Mám zlú správu," říkal mi cestou. Tubus se šiframi prý byl otevřený. No, dalo se to čekat. Kesý zabodoval i nad šifrou, protože to byl on, kdo sečetl jmenovatele do nadějně šestadvacítky. Necháváme tu Ústřední topení a míříme k vodojemu.

Čtvrtý ze tří atd. je vtipná poslední šifra. Klidně bych něco takového brala rovnou jako cílový úkol v tělocvičně a dala tomu přednost před stresujícím čtením hustě popsaných á čtyřek, které může míchat pořadím. Heslo každopádně řešíme za pochodu a míříme k sokolovně.

Cesta z kopce je zvláštní. Jasně, všechno máme vyřešeno, jdeme do cíle, hurá. Ale něco tomu chybí.

"Dojít druzí, to mi připadá skoro horší, než nedojít vůbec," vyslovuju nevděčnou myšlenku. To má člověk pak aspoň nějaký ten tragikomický příběh o fatálním zákysu a není přímo konfrontován s týmem, který byl prostě celou hru lepší.

"Přesně to mě teď taky napadlo," říká Majk.

Před sokolovnou na sebe čekáme, vcházíme dovnitř společně. Před lavičkou se máme přezout. Stojí tam pět párů bot.

Žádné nevypadají jako dámské. (?) Vítají nás lehce rozespalí (??) orgové a utrousí gottovské: "Vás jsme letos opravdu nečekali." (???) Čteme pokyny a jdeme luštit do tělocvičny - ani jedna Bazinga v dohledu. Jako fakt žádný černý triko s červeným nápisem, žádný Matěj, Lucka, Myreg nikde, žádná kachna ani bludišťák. (!!!) Jako můžou spát ve druhé tělocvičně, ale...

Další minuty mám trochu v mlze. Musíme vyluštit poslední heslo. Za chvíli na zdi vidíme vylepené řešení celé hry včetně cílového úkolu a ptáme se orgů, jestli to můžeme číst. Popis je nekonečně dlouhý, nečtu. Na druhé zdi dávají čísla pomíchaných šifer text "kód do cíle je qa....". Někdo jiný četl a někdo další si všiml, že řešení startovních šifer je vylepené až za ostatními. Kvartýr.

Správně. Gratulujeme! Naše naděje se v cíli zvedly z pěti procent na pětadevadesát, přesto se nejdřív opatrně ptáme, k čemu nám gratulují a kde je Bazinga. Jste první. Na čtrnáctce.

Jo!!!!

Objímáme se, máme hroznou radost. Potřetí. Vtipná trička, dort, kamarádi.

A pak vlak a konec.

Po hodinovém spánku doma jsme se s Kesym a Majkem probudili, podívali jsme se na sebe a jeden druhému se upřímně zasmáli. Vypadali jsme hrozně. Šli jsme pěšky krásným teplým večerem přes Moravák na Jarošku na afterparty a pak zase spát.

A je to pryč.

zapsala Martina a [Michalové](#)